UŽ LIETUVOS NEPRIKLAUSOMYBĘ!

MŪSŲ SĄJŪDIS ŽINIOS

LIETUVOS PERSITVARKYMO SĄJŪDŽIO TAURAGĖS RAJONO TARYBOS DVISAVAITINIS LEIDINYS

Laikraštis eina nuo 1989 metų vasario 15 d.

1989 m. lapkričio 1 d. Nr. 14.

„DANGUN TELYDI TAVE ANGELAI...“

LAPKRIČIO 1-OJI — MIRUSIŲJŲ PAGERBIMO DIENA

Šiais giesmės žodžiais, kuriais kunigas mirusįjį palydi iš Bažnyčios į kapines, aš ir norėčiau pradėti savo apmąstymus.

Lapkričio 1 diena yra ne tik Visų Šventųjų diena, bet ir Vėlinių išvakarės. Kiekvienas iš mūsų vienaip ar kitaip šią datą pažymime.

Vieni sutvarko kapo aplinką, prisodina gausybę gražiausių gėlių, prismaigsto žvakučių ir Vėlinių išvakarėse, švelniai aidint gedulingai muzikai, jas degina stovėdami prie kapo. Jiems atrodo, kad tai gražu ir to užtenka, kad savo mirusių artimųjų atminimui viską padarė.

Kiti, nuolatos jausdami ryšį ir dvasinį artumą su mirusiais, turi pastatę prie kapo tik šventą Kristaus kančios Kryžių, tvarkingai ir kukliai tvarko amžino poilsio vietą, kad bet kuriuo metu ją aplankę galėtų čia pasimelsti. Taigi ir Vėlinių išvakarėse, uždegę švęstas žvakutes, trumpai pasimeldę prie kapo, nueina į Bažnyčią dalyvauti Šventų Mišių aukoje.

Mielas tautiečiai, save laikydamas tikinčiu žmogumi, būčiau neteisus, jei smerkčiau kitaip darančius.

Kad **geriau suprastume** Mirusiųjų minėjimo prasmę siūlau, uždegus pašventintą žvakę ant savo artimųjų kapo, tyloje pamąstyti. Pamąstyti apie savo gyvenimo ir būties prasmę ir ar tu teisus, šią dieną atmesdamas maldos būtinumą. Aš manau, tau iškils klausimas, ar žmogus yra tik materialus kūnas. Jei taip, tavo darbai teisūs. Gražiai sutvarkyti gentainių kapai rodo tavo kultūrą, meninį skonį. Brangus akmens paminklas — tavo turtingumą. O tavo atnešti puikūs gėlių žiedai ar neprimena žmogaus gyvenimo? Tavęs juk irgi laukia toks pat kapas, kuris, laikui bėgant, sunyks ir bus visų užmirštas.

Čia ir galėtume padėti tašką. Bet jeigu tau neatrodo, kad žmogus tėra tik materialus kūnas, jeigu tu galvoji, kad jis turi ir nemirtingą sielą? Kas tada? Kiek šitame tavo galvojime tiesos, neįrodinėsiu, tik priminsiu, kad Jėzaus Kristaus pamokymai, jo mirtis ir prisikėlimas liudija žmogaus nemirtingumą, o šito fakto atmetimas — tai bejėgė kova prieš savo prigimtį. Pagaliau, gerbiamasis, šiandien reikia būti aklam ir kurčiam, kad nepastebėtum vis dažniau mūsų gamtą ir sąmonę aplankančių reiškinių, kurie jokiu būdu nesusieti su materialiu pasauliu ir kuriuos nepajėgus paaiškinti joks materialistine pasaulėžiūra besiremiąs mokslas.

Jeigu tu tai pripažįsti, tada, mielas broli ir sese, tavo darbai šią dieną ne visiškai teisūs. Tavo mirusių gentainių sielos laukia tavo apsilankymo maldoje. Tik dalyvavimas Šventose Mišiose, ėjimas Šventų Sakramentų ir nuoširdi malda yra tas dvasinis tiltas tarp tavęs ir mirusiųjų sielų. O, be to, išsipildymui kunigo žodžių „Dangun telydi tave angelai“ reikalinga dažna, nuoširdi, paremta Mišių auka malda už mirusius. Todėl, mielas broli, sese, Mirusiųjų minėjimo dieną skirk pagrindinį dėmesį dalyvavimui Šventose Mišiose. Tuomet ir tavo artimųjų kapo aplinka bei uždegtos žvakutės turės ne tik materialinę, estetinę, bet ir gilią dvasinę prasmę.

Petras JOKUBAUSKAS
Sąjūdžio Tauragės rajono tarybos narys tikinčiųjų teisėms ginti

Kęstutaiti, didis kunigaikšti!

ATMINTIS *1430 m. spalio 27 d. mirė Vytautas Didysis*

A. Šapoka: „PAŽVELKIME Į PRAEITĮ“

IŠTRAUKA IŠ STRAIPSNIO „RUGSĖJO 8-JI IR VYTAUTAS“, PUBLIKUOTO Š. M. SPALIO 19 D. „ŠVYTURYJE“

Taip būdavo prieš septynerius metus. Laisvoje tėvynėje iškilmingai minėdavome Švč. Panelės gimimą ir Vytauto Didžiojo karūnavimui skirtą dieną, kaip mūsų tautinę šventę. Toji Lietuvos kunigaikščių epochos aukščiausios garbės kuliminacinė diena teikdavo mums daug džiaugsmo. Ar šiandien neatsistoja gyvai prieš akis kiekvienam tautiečiui tie vaizdai, kai tos šventės proga kaimai ir miestai puošdavosi vėliavomis; kai būdavo atliekami iškilmingi aktai, kai eisenose žygiuodavo jaunimas, įvykdavo savos kariuomenės paradai, laisvės kovose žuvusiųjų pagerbimai, vainikų uždėjimai, koncertai, pobūviai...

Visa tai šiandien mes galime pergyventi, atgaminti, prisiminti, bet savo rugsėjo 8-ąją turime minėti visai kitokiose aplinkybėse. Bandome savęs klausti, ar visa tai grįš, ar vėl kada nors galėsime laisvoje tėvynės žemėje, kurią per šešerius metus dabar siaubė ir trempė tiek daug priešų kojų, laisvai ir be rūpesčių švęsti savo tautos ir valstybės šventę. (...)

Šiandieninė (rugsėjo 8-osios — red.) šventė yra labiau sutapusi su Didžiosios Lietuvos Kunigaikštystės praeities minėjimu. Jos kuliminaciniame punkte stovi Vytautas ir jo politinis veikimas, atbaigiamas jo pastangomis karūnuotis. Ar neverta šiandien į tą, kad ir labai tolimą, praeitį mūsų pažvelgti?

Į atkurtą **VYTAUTO DIDŽIOJO UNIVERSITETĄ KAUNE** įstojo, į tą negausų laimingųjų būrį turėjo garbės būti priimta Tauragės IV vid. mokyklos abiturientė **Giedrė JANCEVIČIŪTĖ.** Nuoširdžiai sveikiname studentę nuo Tauragės!

Redakcija

Redakcijos prierašas. Tai tik nedidelė ištrauka iš Adolfo Šapokos straipsnio, parašyto pokario metais išeivijoje. Manome, kad daugelį jame pasakytų minčių apie istorijos vietą dabartyje, apie nuo seno brangių Lietuvai datų minėjimo atgaivinimą, galėtume pritaikyti mūsų laikmečiui. Taip pat tikimės, jog gausūs publikacijos istoriniai faktai apie Vytauto Didžiojo laikus daugeliui jaunosios kartos žmonių užpildys savo krašto istorijos žinių dykvietes, atsiradusias tendencingų mokyklos vadovėlių dėka.

Tauragiškiams norėtume priminti, kad su Vytautu susijusių datų minėjimas neaplenkė ir buvusios Tauragės apskrities. Pavyzdžiui, minint 500-ąsias Lietuvos Didžiojo Kunigaikščio mirties metines 1930 metais, tiltui per Jūros upę buvo suteiktas Vytauto vardas, kuriuo jis vadinosi iki susprogdinimo Didžiojo tėvynės karo pradžioje. Bijotuose, tais metais priklausiusiuose Tauragės apskričiai, prie D. Poškos Baublių, mokyklų inspektoriui Konstantinui Jankauskui užsiėmus apleisto Baublių muziejaus atkūrimo reikalu, buvo supilti du akmenų kalneliai, naujai įprasminę muziejų: vienas jų — pagerbti Vytauto Didžiojo atminimą 500-ųjų mirties metinių proga, kitas — Dionizą Pošką 100-ųjų mirties metinių proga.

Galbūt yra žinančių daugiau apie tautai brangių žmonių pagerbimą prieškario Tauragėje, visoje Lietuvoje? Jūsų atminčiai padėtų apie tai sužinoti kitiems. Rašykite mums. Būsime dėkingi.

KELYJE Į DAUGIAPARTIŠKUMĄ

DEMOKRATIJA IR SOCIALIZMAS NEATSKIRIAMI

Socializmas ne santvarka, o politinė nuostata — kelti darbo žmonių gerovę, užtikrinti laisvą, visapusišką asmenybės vystymąsi, siekti visuomenėje socialinio teisingumo bei harmonijos, ginti žmonių socialines, ekonomines, pilietines bei politines teises.

Demokratiškas visuomenės gyvenimas neįmanomas be daugiapartinės sistemos.

1989. 08. 12. legalizavosi Lietuvos socialdemokratų partija (LSDP), kuri visais laikais siekė tautos ir žmogaus laisvės, demokratijos, socialinio teisingumo, gynė žmogaus teises ir tautos nepriklausomybę.

LSDP yra demokratinio socializmo partija, kuri atmeta ir griežtai smerkia autoritarizmą, vadizmą, nacizmą, fašizmą ir totalitarinį komunizmą. LSDP pasisako už kiekvienos tautos teisę į savarankišką gyvenimą ir valstybingumą. Visų pirma kovoja už Lietuvos nepriklausomybę, Lietuvos valstybės atkūrimą ir visišką lietuvių tautos suverenumą.

LSDP grupė susikūrusi ir Tauragėje. Kviečiame telktis į LSDP gretas.

Kreiptis: D. Simaitis, tel. Nr. 53465,
V. Venckus, tel. Nr. 53463

REABILITUOTI STALINĄ

(Tęsinys. Pradžia Nr. 12.)

PARADOKSO AKIVAIZDOJE

„...valstybė laikosi vidutinybe — remiasi aukso viduriu — tvarkinga sąskaityba, kraštutinumų vengimu, karinio statuto tikslumu, tam tikru naminiu vulgarumu ir „bažnyčios nuostatais". Visa tai yra šlykštu!.." (K. Marko laiškas F. Engelsui, 1856 m. gruodžio 2 d.).

Turėdami galutinį tikslą — „valstybę be valstybės" — mes kūrėme demokratiškiausią visaliaudinio valdymo visuomenę, kurioje nevaržomai atsiskleis kiekvieno individo asmenybe, jo talentai. Ir štai po 70 metų (vienos kartos amžiaus) suvokėme sukūrę baisingo režimo unitarinę valstybę, kurioje nei asmenybei, nei talentui vietos nėra. Mes kūreme pačią protingiausią visa apimancią liaudies ukio planingo vystymo sistemą, turėjusią maksimaliai tenkinti visus žmonių poreikius. O pasijutome savanoriškai susikaustę į žmonių poreikius neorientuotos sistemos grandinėmis, dabar pavadintomis **administracine - komandine valdymo sistema.**

Šitokio tragikomisko paradokso akivaizdoje mes pasimetę, suglumę, bandom ieškoti alogiskumo esmės. Panašiai ieškom, kaip tie Levo Tolstojaus žmonės, kurie romane „Karas ir taika" bando suprasti garvežio judėjimo priežastį: gal garvežys juda todėl, kad iš jo virsta dūmai, gal todėl, kad sukasi ratai, o gal todėl, kad veinias jį neša?..

Taigi gal čia Stalinas pirštą pridėjo? *Gal Ježovas, Berija ir kiti?.. Gal partija padarė klaidų?* O gal čia mes visi savo žmogiškom ydom, silpnybėm ir sąmoningumo ribotumu užgulę trapų socializmo maketą jį deformavom?

ADMINISTRACINIO - KOMANDINIO VALDYMO SISTEMOS ATSIRADIMO UŽUOMAZGOS

„Tik (...) proletariato revoliucija galėjo iš karto sudaužyti ir iki pamatų sugriauti senąjį (...) valstybinį aparatą. Tačiau nepakankamai aukštas kultūrinis plačiųjų masių lygis, tai, kad masės iškeliami į atsakingus postus darbuotojai neturi reikiamų valdymo įgūdžių, būtinumas sunkiomis sąlygomis skubiai pritraukti senosios mokyklos specialistus (sėkmingai sudaužytos mokyklos — red.) (...) atvedė į dalinį biurokratizmo atgimimą (mandatas būsimai „raganų medžioklei" — red.)... Imperialistinio ūkio suirimas paliko kaip palikimą pirmajam tarybinės statybos laikotarpiui tam tikrą chaotiškumą organizuojant gamybą (...). Vienas iš pagrindinių uždavinių — būtinumas maksimaliai suvienyti visą ūkinę šalies veiklą pagal vieną bendravalstybinį planą, maksimaliai centralizuoti gamybą (...) . Šiam tikslui pasiekti (darbininkų drausmei ir sąmoningumui — red.) reikia atkakliai, sistemingai dirbti perauklėjant mases..."

(Iš V. Lenino paruoštos ir 1919 m. VIII-ajame RKP (b) suvažiavime priimtos komunistų partijos programos).

Pati bendriausia K. Marko apibrėžtos ateinančios aukštesnės visuomenės ekonominės formacijos (komunistinės) istorinio neišvengiamumo idėja yra sunkiai nuginčijama. Pirmykštę bendruomeninę santvarką pakeitė vergovinė, po jos atėjo feodalizmas, kuris užleido vietą kapitalizmui. Atgyvenusi ekonominė formacija pakeičiama nauja tada, kai išsivysčiusių gamybinių jėgų nebeatitinkantys seni gamybiniai santykiai sukelia didėjancius vidinius konfliktus, kurių išsprendimui natūraliai sukuriamas praktinis naujųjų santykių mechanizmas, prieštaraujantis senąja nuosavybės forma pagrįstoms politinėms teisinėms normoms. Šiuo pagrindu vsiuomeninėje sąmonėje brėstanti konfliktinė situacija išsprendžiama socialinės revoliucijos tvarka. (Nebūtinai ginkluota).

Šis marksistinis žmonijos vystymosi aiškinimas kelia pasigėrėjimą savo matematiniu apibrėžtumu ir tolimesnį kapitalistinės formacijos perėjimo į naują (komunistinį) dialektinį logiškumą daro lengvai suvokiamu.

Drįstu nesutikti su kai kurių analitikų išvadomis dėl K. Marko komunistinės visuomenės teorijos absurdiškumo. Ši teorija turi ne mažiau teisių į ateities istorijos nuspėjimą kaip ir bet kuri kita. Mes žinom, kiek daug ateities dalykų atspėjo Žiulis Vernas ir kiti senieji fantastai. Tik istorija tebus tokio pobūdžio teorinių ginčų teisėja.

Tačiau tai, kur pasuko Spalio socialistinė revoliucija, niekaip netelpa į aukščiau išdėstytą visuomenės vystymosi teoriją. Visi jos požymiai turi ne vystymosi, bet greičiau anomalijos formas. Bendrame žmonijos progreso kontekste anomalijos nėra jau toks retas reiškinys. Žinome fašizmo, aparteido, religinio fanatizmo protrūkius. Afrodytų, kad ir civilizacijai yra būdingi bendrieji gyvybės evoliucijos dėsniai — gamta išbando visus įmanomus pokyčius ir, atmesdama nepavykusius, toliau nenumaldomai eina pirmyn.

Spalio revoliucijos išvakarėse gamybinės jėgos buvo taip menkai išvystytos, kad kalbėti apie net nenusistovėjusių po Vasario revoliucijos gamybinių santykių neatitikimą, trukdymą tolesniam augimui yra juokinga.

Savo ruožtu, vyravusį „tam tikrą chaotiškumą organizuojant gamybą ir vadovaujant jai" (VIII-tojo RKP (b) suvažiavimo priešrevoliucinės ekonominės situacijos konstatavimas) negalima laikyti kapitalizmo sukurtu jį pakeisiančios tobulesnės ekonominės formacijos gamybinių santykių mechanizmu. Šiuo „tobuluoju" mechanizmu V. Leninas palaikė pirmojo pasaulinio karo metu kariaujančiose šalyse taikytą griežtą valstybės administravimą ekonomikoje ir būtiniausių produktų skirstymą žmonėms kortelių pagalba. Tarp valstybės komandavimo ir kapitalistinės ekonomikos vystymosi esmės, priešingos bet kokiam komandavimui, kylantį vidinį prieštaravimą V.Leninas laikė tuo konfliktu, kurio sprendimui reikia taikyti K. Marko revoliucijų dėsnį perėjimo į aukštesniąją žmonijos išsivystymo pakopą teorijoje.

Karo sukeltas visuomeninis nestabilumas, vidinių konfliktų paaštrėjimas buvo paiaikytas natūraliai prabrendusia socialinės revoliucijos situacija, ženklu šokti į kokybiškai tobulesnės visuomenės naują struktūrinį laipteiį.

Kad ruošiamasi šuoliui ant taip aukštai ir taip toli esančio laiptelio, kad jis tolygus šuoliui į bedugnę, į nežinią, ruošiamo perversmo vadų negąsdino. Jie buvo ginkluoti geležine marksistinės dialektinės istorijos teorija, kuri nurodė, kad yra galimas net ištisos visuomeninės ekonominės formacijos peršokimas (senovės germanai, pavyzdžiui, peršoko vergovinę santvarką), tad juo labiau ne nusikaltimas būsiąs peršokti tik dalį savo formacijos...

Ruošiamo ginkluoto sukilimo vadų nejaudino ir gamybinių jėgų bei visuomeninės sąmonės nesubrendimas tobulesniems santykiams. Jie buvo ginkluoti geležine marksistine pereinamojo laikotarpio prievartos („proletariato diktatūros") teorija ir daugumos savanoriškumo bei pritarimo nelaikė būtinu dalyku. Jų moralė buvo tyra — nors ir per prievartą, jie nešė laimę to nesuprantantiems žmonėms...

Revoliucijos vadų nejaudino tas faktas, kad esamas civilizacijos lygis neduoda jokio pagrindo K. Markso apibrėžių pereinamojo socialistinio laikotarpio visuomeninių - ekonominių santykių įgyvendinimui. Jie vadovavosi nuostabiai paprasta, sunkiai nuginčijama logika: jei jau perėjimą į komunizmą (socializmą) turi sukurti nebobulas kapitalizmas, tai kodėl jo (ir dar greičiau!) negali sukurti kažkas „kita" (nei kapitalizmas, nei socializmas), paremta būsimos tobulos santvarkos principais? Tai kas, kad neišvystytos gamybinės jėgos? Išvysim! Tai kas, kad nepribrendusi visuomeninė sąmonė? Pribrandinsim!

„Ne žinaješ — naučim! Ne chočeš — zastavim!". Ši sparnuota Stalino frazė labai glaustai ir taikliai nusakė visą Spalio revoliucijos moralinį kodeksą, kurį labai gražiai galėtų papildyti ir užbaigti apaštalo Pauliaus žodžiai laiške romiečiams: „Aš manau, jog šio laiko kentėjimai negali lygintis su būsimąja garbe, kuri mumyse bus apreikšta".

(Bus daugiau)

Julius RAGELSKIS

LTSR AUKŠČIAUSIOSIOS TARYBOS PREZIDIUMUI

Dėl bendravalstybinės rusų kalbos

TSKP CK 1989 m. rugsėjo plenume nacionaliniu klausimu buvo priimtas nutarimas, kuriame, be kita ko, siūloma: „Visų tarybinių tautų interesus atitiktų, jeigu rusų kalba būtų įstatymiškai įtvirtinta kaip bendra valstybinė TSRS kalba, vartojama visos šalies teritorijoje ir funkcionuojanti lygiateisiškai su respublikų valstybinėmis kalbomis".

Mes prieštaraujame formulavimui „Visų tarybinių tautų interesus atitiktų..." ir nepritariame tokiam siūlymui: jis iš esmės iškreipia dar V. Lenino suformuluotą pagrindinį kalbų politikos principą, kai tuo tarpu dabar, pertvarkos laikais, labai mėgstame skelbtis grįžtančiais prie V. Lenino principų. Juk V. Leninui priklauso žodžiai: „absoliučiai jokių privilegijų neteikti nei vienai nacijai, nei vienai kalbai".

Smulkiau nebemotyvuodami kitų priežasčių, dėl kurių nepritariame minėto plenumo siūlymui rusų kalbą paskelbti TSRS bendra valstybine kalba, mes kategoriškai nesutinkame su tokia kalbų politika ir esame įsitikinę, kad rusų kalba kitose respublikose gali būti traktuojama tik kaip tarprespublikinė bendravimo kalba.

Tauragės rajono Mokytojų Sąjūdžio taryba, rajono Lietuvių kalbos draugija

Kristijono Donelaičio parke

Vykdydami Lietuvos kultūros paveldo prašymą, Tauragės mokytojų Sąjūdžio tarybos atstovai spalio 15 dieną nuvyko į vadinamos Kaliningrado srities Lazdynėlių kaimą, kur 1714 metais sausio 1 dieną gimė Kristijonas Donelaitis — „Metų" autorius, žmogus, padėjęs kertinį akmenį grožinei lietuvių literatūrai.

Kelionės tikslas — apžiūrėti tą vietą, susipažinti, kokioje būklėje šiandien Donelaičių buvusi sodybvietė ir greta jos neseniai užveistas parkas, ir pagalvoti, kuo galima prisidėti rajonui, tvarkant šią kiekvienam šviesesniam Lietuvos žmogui tokią brangią vietą.

Žvalgomojoje išvykoje dalyvavo Tauragės 2-osios, 4-osios, 5-osios vidurinių ir Lauksargių devynmetės mokyklų atstovai.

Netoli kelio, vedančio į poeto gimtinę, buvo įtvirtinta lentelė — rodyklė su užrašu lietuvių ir rusų kalbomis: „Kristijono Donelaičio parkas", įkalti kuolai — užtvara traktoriams, draskantiems Lietuvai šventą žemę, kurioje kadaise įmynė savo pėdas būsimasis tautos pasididžiavimas.

Deja, tai daugiau simbolinė užtvara — abejojame, ar piktavališką traktoriaus vairuotoją pajėgtų sulaikyti keli mediniai kuoleliai. Gaila, kol kas kitaip išreikšti savo protestą prieš vietines vandalizmo apraiškas neturime galimybių. Bet norisi tikėti, kad ir nuošaliausiame kampelyje atsiranda dvasingų žmonių, mokančių gerbti tai, kas šventa kitos tautos žmogui. Tik toks tikėjimas visada padėdavo Lietuvos žmogui dirbti, rodos, ir bevilčiškiausią darbą, siekiant savo švento tikslo. Ir tokių žmonių visada atsirasdavo.

Ši delegacija savo akimis pamatė, kiek daug darbo laukia Lazdynėliuose ir mūsų rankų.

Po savaitės, spalio 22 d., išvykoje į Lazdynėlius dalyvavo jau penkiolikos mokytojų grupė — tai gražus miesto 2-osios vidurinės mokyklos mokytojų žygis, apvainikuotas jau konkrečiu fiziniu darbu — gražiai padirbėta, tvarkant Kr. Donelaičio parką. Bet sutvarkyti visą parką ir kitas vietas, susijusias su būrų poetu, vargu ar bepavyks, š. rudenį—labai sparčiai trumpėja dienos. Matyt, teks palaukti, kol „saulelė, vėl atkopdama", pabudins „svietą". Tikimės, kad tada atsiras ir klasių vadovų, ir ištisų klasių, kurios nepatingės dalyvauti konkrečiuose atgimstančios tautos darbuose. Tikimės, kad kartu su mokytojais matysime dirbančius ir mokyklų vadovus, ir kultūros darbuotojus, ir net rajono vadovus. Tikimės, kad atsiras rajone ir žmonių, padedančių panašioms išvykoms gauti autobusus.

Gal žvelgdami į tą dangų, į kurį kažkada žvelgė mažojo Kristijono akys, gal prisilietę prie tos žemės, kuria bėgiojo jo kojos, pajusime tvirtesnį ryšį su protėvių dvasia. Gal tada geriau išgirsime jų balsą, šaukiantį tautą pakilti iš dvasinio stingulio, prisiminti, kas esame, iš kur esame ir kur turime eiti.

O išgirdę gal ir atsiliepsime?

Zenona JUREVIČIŪTĖ

Mes už savarankišką LKP TSKP sudėtyje!

ARBA KONSTITUCINIŲ TAUTOS LYDERIŲ POZICIJA, IŠSAKYTA LKP CK SPALIO PLENUME

A. BRAZAUSKAS. Tegu žmonės žino, kaip mąsto Lietuvos komunistų partijos štabas.

J. JOCIUS — jokie poliiniai žingsniai nepakels valdančiosios partijos prestižo, jeigu mūsų žmogus nematys gerų permainų parduotuvėje.

M. STAKVILEVIČIUS — bent 99-iais procentais pritariu J. Jociui.

K. ZALECKAS — o prekystaliai vis labiau tuštėja...

V. ŽVIRBLIS — prekybinis deficitas, infliacija...

N. VAITKEVIČIUS — mūsų ekonomika yra kritinėje būklėje, iš parduotuvių dingsta elementarios prekės.

V. BALTRŪNAS — taip, tokiomis sąlygomis mums labai sunku dirbti idėjinį politinį darbą, aiškinti socializmo, nors jau ir laisvo nuo deformacijų, privalumus..

E. TITIŠKIS — pokalbiai su žmonėmis liudija, kad jiems rūpi tai, kaip greičiau išbristi iš ekonominio skurdo, jiems nesvarbu, kada įvyks suvažiavimas ir ar išvis įvyks, kaip į jį bus renkami delegatai, kiek jų bus ir kas jie bus...

J. KUOLELIS — daug kas norėtų nubraukti viską, kas gero pasiekta Tarybų valdžios metais Lietuvoje vadovaujant Komunistų partijai. Ir tai daro nemaža profesorių, akademikų, rašytojų!..

E. TAŠLINSKAS — partija atvedė lietuvių tautą į nemažą pažangą. Tačiau tam tikros jėgos šiandieninius mūsų poreikius orientuoja į Vakarų gyvenimo lygį. Suorientuokime savo socialistinius poreikius į socialistinį lygį ir pamatysime, kad viskas yra labai gerai!

V. ŠURUPOVAS — dėl LKP CK aparato, Respublikos komunistų protingos veiklos, dėl TSKP CK suinteresuotos pozicijos Tarybų Lietuva pagrįstai užima vieną pirmaujančiųjų vietų pagal pragyvenimo lygį. Visi mes turime išsijudinti, parodyti liaudžiai tolimas, džiugias perspektyvas...

J. KUOLELIS — mūsų parija jau visokeriopai stumiama į atsiskyrimą nuo marksistinių - leninių pozicijų, nuo internacionalizmo. Skaudu, kad impulsą tam davė mūsų 18-asis plenumas, įpiršęs savarankiškumo diskusiją, atsiribojimo liniją — ne nuo kitų įvairių judėjimų ir besikuriančių partijų, bet nuo TSKP!

B. ALIUKONIS — jei mes priimame savo statutą, vadinasi, atsisakome vykdyti TSKP Įstatus. O juk kiekvienas, stodamas į partiją, prižadėjome juos vykdyti!

S. APANAVIČIUS — LKP atkūrimo džiaugsmingos fanfaros gali virsti gedulingu laidotuvių maršu!

A. VIRŠULIS — keistas, mes kalbame taip, tarsi nebūtų įvykęs TSKP rugsėjo plenumas...

N. ŠVEDAS — stebina kai kurių Respublikos komunistų nuotaikos. Jie norėtų paskelbti LKP savarankiškumą, o tiksliau — jos nepriklausomybę nuo TSKP! Tai žiauru...

E. TITIŠKIS — nestabiliai situacijai susidaryti LKP viduje, visose partinėse organizacijose pasidarbavo juodos jėgos ir grupuotės, kurios siekia sumenkinti komunistų partijos vaidmenį. Ne dėl LKP ateities jie susirūpinę. Siekiama likviduoti LKP arba nustumti į opoziciją, arba vadinamuoju pereinamuoju laikotarpiu LKP panaudoti sėkmingam atsiribojimui nuo TSRS!

A. VIRŠULIS — laikas pasakyti tiems: netrukdykite, apsispręskite, išeikite!..

E. TAŠLINSKAS — partijos, karo ir darbo veteranai, visą savo gyvenimą susiejęs su TSKP, neįstengia suprasti reikalavimo atsiskirti.

G. RYBAKOVAS — partinio gyvenimo demokratizavimą kai kas supranta kaip nesiskaitymą su galiojančiais partijos įstatais. Santykius su TSKP nutraukti neprotinga.

J. IMBRASAS — ryšių su TSKP nutraukti neturėtume...

J. JUCIUS — biržiečiai jokiu būdu neatmeta ryšių su TSKP, perspektyvoje mes matome ją reformuotą, tobulą, o kol kas, prisiimdami sau teisę savarankiškai spręsti savo vidaus klausimus, stenkimės išlaikyti normalius santykius su tokia TSKP, kokia ji yra šiandien.

J. STAKVILEVIČIUS — bent 99-iais procentais pritariu J. Juciui. Nors dauguma Šiaulių komunistų nori savarankiškos LKP, tačiau aš manau kitaip. Esame Tarybų Sąjungoje, gyvenkime draugiškai, nepykinkime TSKP.

R. SONGAILA — Respublikos komunistai, kaip rodo sociologiniai tyrimai, pasisako už savarankišką LKP. Tačiau stiprus centras šito nepripažįsta. Lieka vienintelė išeitis — visiems kartu siekti TSKP pertvarkos.

K. ZALECKAS — aš tikiu, jog įmanoma sukurti tokį mechanizmą, kuris nesavarankiškai į Sąjungą įstojusiems Respublikoms užtikrintų maksimalų savarankiškumą. Tas mechanizmas — savarankiška LKP atsinaujinusios TSKP sudėtyje.

J. BUDREVIČIUS — 90 procentų Pasvalio rajono komunistų mano, kad LKP turi būti savarankiška. Bet aš manau, kad LKP turi būti savarankiška TSKP sudėtyje.

N. VAITKEVIČIUS — taip pat ir Panevėžio miesto 80 procentų komunistų pasisako, kad LKP turi būti savarankiška partija. Tačiau mūsų partinės organizacijos yra pasimetusios, jas veikia įvairios kryptys ir vėjo gūsiai, eiliniams komunistams nėra paprasta įsigilinti į Programos klausimus, į partinės statybos klausimus. Todėl spręskime už juos patys.

V. SAKALAUSKAS — jeigu nusistatėme valstybingumo siekti TSRS sudėtyje, tai ir LKP savarankiškumo turime siekti TSKP sudėtyje.

V. BALTRŪNAS — LKP turi būti TSKP savarankiška sudedamoji dalis.

V. ŠURUPOVAS — tai visiškai akivaizdu, pažvelkite į save, gerbiami CK nariai, — ar jūs manote, kad vieni, be TSKP, pajėgsite atlikti Respublikos avangardo vaidmenį? Abejoju. Be 19 milijonų TSKP komunistų jūs nieko nereiškiate! Laikau būtina įrašyti į programą, kad LKP yra TSKP sudedamoji ir neatskiriamoji dalis. Siūlau tęsti diskusiją šiuo klausimu ir nukelti suvažiavimą bent į pavasarį, o dar geriau — ateinančių metų pabaigą.

V. SAKALAUSKAS — ar esame pasiruošę neeiliniam suvažiavimui? Reikia dar labai rimtai dėl to pagalvoti...

J. STAKVILEVIČIUS — Šiaulių komunistai nori didelio suvažiavimo su atstovavimo norma 1 prie 50. Tačiau pirminės partinės organizacijos yra visiškai pasimetusios. Todėl aš sakau, kad nereikia jokio suvažiavimo, užtektų mokslinės konferencijos.

J. BUDREVIČIUS — mūsų rajone vieni siūlo rinkti delegatus nuo 250 narių. Tai rimtas pasiūlymas. Kiti komunistai nori rinkti 1 delegatą nuo 50 narių. Tai nerimtas pasiūlymas.

V. ŽVIRBLIS — dauguma Pakruojo komunistų pasisako už tai, kad vienas delegatas atstovautų 50 komunistų, tačiau dėl to dar reiktų mums gerai pagalvoti.

R. SONGAILA — suvažiavimas neturėtų būti per daug gausus.

V. MORKŪNAS — suvažiavimo reikia mažo, kad būtų darbingas.

V. BALTRŪNAS — aš pasisakau už darbingą suvažiavimą, renkant 1 delegatą nuo 250 komunistų.

J. IMBRASAS — norėčiau, kad rajono komunistams atstovautų kiek galima daugiau delegatų, tačiau labiausiai noriu, kad suvažiavimas nevyktų daugiatūkstantinėje mitingo formoje. Todėl ir nesakau jums, kad rajono plenume patvirtinta norma — vienas delegatas nuo 50—100 komunistų.

A. BRAZAUSKAS. Aš, pavyzdžiui, ilgai galvojau, kokiems gi reikalams arba kokiose veiklos sferose TSKP CK mums trukdo. Ir, žinote, beveik nesuradau, kur mums iš tikrųjų būtų trukdoma. Mums iš tikrųjų niekas netrukdo... Kalbėdami apie savarankiškumą, labai gerai kalbėjome, kad esame TSKP sudėtinė dalis, o TSKP pertvarkymas ryškėja visą laiką.

Paruošė J. RAGELSKIS

Skaitytojų atsiliepimai į „Tauragiečių balso“ publikaciją

„KODĖL NEREIKIA IŠSTOTI IŠ TSRS“

Nereikia išstoti iš ten, kur neįstota

Vytautas LAUCIUS

Atsakydamas į politinių dienų metu užduotus klausimus, anoniminis autorius 1989 m. rugsėjo mėn. 12 d. „Tauragiečių balso“ 110 numeryje įrodinėja, „kodėl nereikia išstoti iš TSRS“.

.O kodėl gi reikia Lietuvos respublikai išstoti iš TSRS, jei ten neįstota? LTSR Aukščiausiosios Tarybos komisijos išvados, paskelbtos 1989 m. rugpjūčio mėn. 22 d., rodo, kad jokio savanoriško įstojimo nebuvo, kad įstojimas į TSRS yra neteisėtas ir apgaulingas aktas, dėl kurio Lietuva prarado nepriklausomybę. Dabar Lietuvai reikia ne išstoti iš TSRS, o atgauti totalitarizmo pamintą valstybinę nepriklausomybę. Tai ne lozungas, o reikalavimas. Ir jei tas reikalavimas grindžiamas emocijomis ir psichologinėmis nuostatomis, tai tik įrodo, kad lietuviai dar neprarado žmogiškumo, turi savo tautinę savimonę, siekia išvengti totalitarinio sunaikinimo, siekia išlikti kaip tauta savo protėvių žemėje. Nepriklausomybės atkūrimo reikalavimas yra teisėtas, tas reikalavimas turi praeiti melo ir apgaulės labirintus, su kuriais tenka susidurti, tyrinėjant TSKP CK Pareiškimą „Dėl padėties tarybinio Pabaltijo respublikose“, parodžiusį visą totalitarizmo nuogumą tautų apsisprendimo teisės klausimu, sumaišant tiesą su melu, linkint laimingo gyvenimo po mirties socializmo iliuzijų griuvėsiuose ir internacionalizmo migloje.

Nėra tokios tautos, kuri nenorėtų išlikti savimi. Nėra tokios tautos, kuri eitų savo noru į aiškiai rengiamą tautų susiliejimo pražūtį „homo sovieticus“ asmenyje. Lietuviai , latviai ir estai gina šventą reikalą — kovoja už savo nepriklausomybės atkūrimą, nepripažindami melu ir apgaule primesto įstojimo į TSRS. Kartoju: jeigu nebuvo savanoriško šių tautų apsisprendimo dėl įstojimo į TSRS, tai nereikalingas ir išstojimas iš TSRS! Galų gale nustokime patys sau melavę, pradėkime sakyti tiesą, kuri yra konstatuota LTSR Aukščiausiosios Tarybos komisijos išvadose. Tik sakydami istorinę tiesą neklaidinsime savo tėvynainių.

Lietuva be suvereniteto — Lietuva be ateities

Vytautas VENCKUS

Tai, kad Lietuva du kartus prarado savo valstybingumą, įrodinėti nebereikia. Tauta gyvuoja tiek, kiek sugeba išsaugoti ir įkūnyti savo istoriją, kiek ją gina, dėl jos kovoja, aukojasi, kiek siekia atgauti ir atstatyti tai, kas prarasta. Tautos istorija svetimos valstybės (federacijos) ribose tampa pačiai tautai daugiau ar mažiau svetima. Svetimųjų atnešta valstybinė administracija tautos pastangas dažniausiai varžo ir slopina, išsklaido kūrybiškai potencialias jos asmenybes.

Esminis pilnavertės tautinės sąmonės komponentas yra valia savarankiškai rinktis savo ateitį, ryžtas saugoti ir ginti tautinę individualybę. Visi pripažįstame, kad pradėjome savo tautos antrąjį atgimimą, išėjome iš idealiosios į praktinę veiklos sritį. Ir nėra reikalo slėpti, kad pagrindinis atgimstančios tautos tikslas yra valstybingumo, politinės nepriklausomybės siekimas. Kelią į tautos politinį savarankiškumą parengia kova dėl kultūrinio ir ekonominio savarankiškumo. Todėl pareikšti, kad valstybingumo atkūrimas — nerealus siekis, reiškia, atsisakyti pagrindinio tautos tikslo, pasmerkti save amžinam vegavimui.

Nesutinku ir su kai kuriomis kitomis mintimis, pagrindžiančiomis būtinumą būti TSRS sudėtyje, išsakytomis atsakymuose į politinių dienų metu užduodamus klausimus „Tauragiečių balse“ (str. „Kodėl nereikia išstoti iš TSRS“).

Nors ir sunku diskutuoti su nematomu ir nenorinčiu save išduoti oponentu, bet norisi išsakyti savo mintis šiuo klausimu.

Kodėl nežinomasis, teigdamas, kad esame faktiškai ir oficialiai TSRS sudėtyje, pamiršta, kokiu būdu joje atsidūrėme? Mano nuomone, tautos troškimas atstatyti istorinį teisingumą praktiškai yra teisėtas, o sienų peržiūrėjimo niekas ir nereikalauja. Savo ryžtą būti laisva tauta lietuviai parodė akcijoje „Baltijos kelias“. Argi tai ne savotiškas referendumas?

(Nukelta į 4 psl.)

Lietuva be suvereniteto — Lietuva be ateities

(Atkelta iš 3 psl.)

O iliuzijų, kad kas nors padovanos suverenitetą, manau, nedaug kas ir turėjo. Teisingai pastebėta, kad užsienio šalys pirmiausia žiūri savo tikslų. Todėl norėčiau suabejoti „mažų žingsnelių" tikslingumu mūsų kelyje.

Nesu ekonomistas, tačiau manau, kad, išėjusi iš TSRS sudėties, Lietuva nesieks nutraukti su ja visų ekonominių, kultūrinių, politinių saitų, nes tai nenaudinga nei vienai, nei kitai pusei. Ekonomikoje vyraus lygiateisių partnerių ryšiai, naudingi abiems pusėms, pagrįsti sutartimis ir ekonominiais dėsniais, o ne nustatytomis dogmomis. Gi ir nesiekiame sukurti separatistinę valstybę, atsiribosiusią nuo viso pasaulio.

Kuo greičiau išsikovosime suverenitetą pilnąja to žodžio prasme, tuo patikimesni partneriai būsime ir užsienio firmoms. Kai bendrausime su TSRS kaip lygūs su lygiais, manau, turėsime ir teigiamą ekonominį efektą. Žodžiu, tvarkysimės savo ūkyje taip, kaip mums bus naudingiau.

Stebimės dvasingumo praradimu, ieškome to priežasties. Ar tik ne egzistuojanti pažiūra į žmogų, reali, o ne deklaruojama pavertė mus materialinių vertybių kūrėjais, tik ir galvojančiais kaip prikimšti pilvą. Aišku, tokią „liaudį" valdyti lengviau.

Tačiau Žmogui to neužtenka. Be duonos, jam dar reikia laisvės. Jam reikia turėti Tėvynę, kurią mylėtų, ją saugotų, jai dirbtų ir kurtų jos ateities kartų labui. Praradusios valstybingumą tautos siekis jį atkovoti yra šventa pareiga protėviams, pareiga sau. Ir negali būti argumentų, neigiančių tą tautos troškimą.

V. VENCKUS

Nesudrebėk, tauta!

(Atsakymas į TSKP CK pareiškimą)

Šalčiu alsuoja žodžiai...
Tylėk, tauta!
Panorus laisvėje gyventi, —
Esi kalta!

Savy ilgai brandinus viltį,
Jau atbudai.
Prikėlusi vaikus gyvenimui, —
Kalta likai.

Kalta likai už nerimą,
Už sopulį širdies,
Už prosenelių svają,
Už skambesį giesmės.

Už tai, kad dar nemirusi,
Už tai, kad dar gyva,
Švelni ir išdidi
It Baltijos banga.

Šalčiu alsuoja žodžiai...
Nesudrebėk, tauta!
Gyvenimas — tik vienas
Kaip ir garbė — viena.

Nenusilenki melui,
Kovok malda, daina,
Kad amžiams liktų vardas
Brangus mums — Lietuva!

Raimundas MERKELIS

Rajono mokytojų Sąjūdžio taryba renkasi pionierių namuose antradieniais 17,00 val.

Lapkričio 14 d. rajono pedagogus ir kitus suinteresuotus asmenis kviečiame atvykti į susitikimą su mokytojų Sąjūdžio tarybos nariais.

PRIEŠINGA NUOMONĖ

„Tauro ainiai"?

Esu nuolatinis „Mūsų žinių" skaitytojas, todėl knieti kyštelti ir savo trigrašį.

Siulomas laikraščio pavadinimas „Tauro ainiai" patraukia savo skambumu, „kentaurisku poetizmu", tačiau kelia nemažą nusistebėjimą.

Kad taurai organiškai įaugę į šio Lietuvos regiono labai gilią praeitį ir garbingą senovę, visiems aišku. Apie tai labai ryškiai byloja ir vietovardis Tauragė, o dar ryškiau — Taurai. Lietuvoje daug nuostabiai skambių, poetiškų vietovardžių, susietų su šiuo gyvūnu. Tereikia prisiminti Tauragnus, Tauralaukį, Taurakalnį, Taurapilį.

Bet kodėl aukščiau paminėtas pavadinimas kelia nuostabą?

Visų pirma neužmirškime, kas yra tauras. Atsiverskime „Lietuviškąją tarybinę enciklopediją": „Tauras — dykaragių šeimos žinduolis. Buvo paplitęs Rytų pusrutulio miškostepėse ir stepėse. Paskutinė patelė nušauta 1627 metais Lenkijoje. Taurai buvo iki 2 m. aukščio, svėrė iki 800 kg. Turėjo ilgesnes negu kiti jaučiai kojas, ilgus aštrius ragus. Patinai buvo juodi su siaura balta juosta išilgai nugaros, patelės rusvos. Gyveno nedidelėmis bandomis arba pavieniui, manoma, kad buvo labai agresyvūs. Mito žole, medžių lapais ir ūgliais. Iš taurų kilo galvijai. Lietuvoje taurai XIV—XV a. dar buvo medžiojami. Išnyko XVII amžiuje".

Taigi iš taurų kilo galvijai...

Ir antra, štai ką apie ainius teigia „Dabartinės lietuvių kalbos" žodynas: Ainis — tai palikuonis. O palikuonis — „naujos kartos asmuo, kilęs iš tos pačios giminės". Būtent ASMUO. Būtent žmogus.

Labai apsiskaičiusiems Lietuvos žmonėms „Tauro ainiai" gali sukelti ir dar vieną dviprasmybę. Reikalas tas, kad IX a. prieš mūsų erą ir iki mūsų eros IV amžiaus Pietų Krymo gyventojai buvo TAURAI. Jie vertėsi žemdirbyste, gyvulininkyste, medžioklę, žvejyba, vėliau buvo romėnizuoti, o dar vėliau — asimiliavosi su alanais, gotais ir kitomis gentimis.

Šiuo atveju pavadinimas „Tauro ainiai" būtų visiškai logiškas Kryme...

Apgailestauju, kad kol kas neturiu savo pasiūlymų dėl LPS Tauragės tarybos leidinio pavadinimo.

Aš tik norėjau apsaugoti redakciją ir skaitytojus nuo pavadinimo, kuris, jeigu būtų priimtas (daugeliui jis, be abejonės, patinka), galėtų kai kam sukelti kreivą šypseną.

Aleksandras MOROZOVAS

SĄJŪDŽIO TARYBOJE

Dilema: KUDIRKA AR PUTVINSKIS?

Sąjūdžio tarybos posėdyje, įvykusiame spalio 30 d., buvo vėl sugrįžta prie V. Kudirkos paminklo sutvarkymo problemos.

Išplėstiniame praėjusių metų LPS rajono tarybos posėdyje buvo nutarta atstatyti autentišką V. Kudirkos paminklą ir esamos paminklo vietos nekeisti. Vykdomasis komitetas šiam nutarimui pritarė, ir, nieko nelaukiant, buvo imtasi kompleksinio kultūros namų kiemelio sutvarkymo projekto.

Kai projektas architektės Irenos Žindžiuvienės buvo jau paruoštas ir patvirtintas vykdomojo komiteto, š. m. spalio 13 d. rajono VK pirmininko kabinete susirinko suinteresuoti visuomenės atstovai (tarp jų — Sąjūdžio rajono tarybos nariai S. Lapė ir J. Ragelskis) aptarti galutinį paminklo sutvarkymo variantą. Susirinkusieji pritarė I. Žindžiuvienės projektui, o VK pirmininkas A. Ridulis pažadėjo rasti reikalingų brangių medžiagų, kvalifikuotų meistrų ir lėšų pilnam projekto įgyvendinimui. Buvo kalbėta ir apie Putvinskio biustą. Susirinkusieji nutarė kartu su kultūros namų kiemo tvarkymu atlikti ir šio biusto paieškų darbus.

Ir staiga, jau po viso to pasigirdo nemažai prieštaraujančių šiam nutarimui nuomonių, Sąjūdžio tarybos narius vėl grąžinusių prie diskusijos dėl V. Kudirkos paminklo vietos. Matyt, reikėjo daugiau viešumo, priimant galutinį nutarimą, kurio dabartiniai oponentai reikalauja griežto autentiškumo, t. y. prie kultūros namų (buvusių Šiaulių rūmų) statyti ne V. Kudirką, o Putvinskį, Šaulių sąjungos įkūrėją.

Atsižvelgdama į tai, Sąjūdžio rajono taryba spalio 30 d. posėdyje nutarė:

Iki lapkričio 13 d. atlikti V. Putvinskio paminklo paieškas., o kai jau bus aiški atkasto paminklo būklė, kreiptis į visuomenę, siekiant sociologinės apklausos metodu išsiaiškinti jos nuomonę dėl V. Kudirkos ir V. Putvinskio paminklų tolesnio likimo.

INFORMUOJA „TREMTINIO" KLUBAS

Lietuvos tremtinių konferencija

Spalio 21 d. Kaune vyko Lietuvos tremtinių klubų konferencija. Tauragės „Tremtinio" klubui atstovavo 10 delegatų su balsavimo teise ir 4 atstovai svečių teisėmis.

Konferencijos pradžioje buvo aptarta praėjusių metų veikla. Kalbėjo svečiai iš Latvijos ir Estijos, Lietuvoje atkurtos Šaulių sąjungos atstovas. Iš viso pasisakė virš 25 žmonių.

13 val. kolona patraukėm prie Laisvės paminklo, kur padėjome vainikus ir gėles. Jaunas kunigas pasakė trumpą kalbą. Sugiedojome „Marija, Marija" ir Tautišką giesmę.

Grįžę tęsėme konferencijos darbą toliau. Buvo patvirtintas naujas klubo pavadinimas — nuo šiol respublikinis „Tremtinio" klubas vadinsis Tremtinių sąjunga. Patvirtinti šios Sąjungos įstatai. Naujai išrinkta Sąjungos taryba iš 73 žmonių; jos pirmininku tapo A. Butkevičius, o visos Tremtinių sąjungos prezidentu išrinktas B. Gajauskas.

Be jau minėtų Latvijos ir Estijos atstovų, buvo svečių iš Armėnijos, Moldavijos, Lenkijos, Baltarusijos, Ukrainos.

Grįžome namo, dar labiau nusiteikę aktyviai veiklai.

Tauragės „Tremtinio" klubo prezidentas G. KATINAS

„Mūsų žinios" remia valstybę finansiškai —

MOKESTIS BIUDŽETUI — 35 PROC. NUO PELNO

Laikraščio pajamų-išlaidų suvestinė (vienam tiražui, 5000 egzempliorių)

IŠLAIDOS (RUB.)
Popieriaus kaina — 40
Žurnalisto alga — 120
Techninis darbas — 10
Prekybinė nuolaida (15 proc.) — 75
Pajamų mokestis už paslaugas — 10
Suma — 365
Mokestis valstybei (35 proc.) — 47

PAJAMOS (RUB.) — 500
PELNAS (RUB.) — 135
LIEKA PELNO — 88 rub.

Kreipimasis į Lietuvos mokytojus

„Kalboje tauta pasisako, kas esanti, ko verta" (J. Jablonskis). Mūsų, Lietuvos mokytojų, akyse kalba nuskurdo, paliego. Atgimimas beldžiasi pirmiausia į mokytojo sąžinę, uždėdamas sunkią ir saldžią atsakomybės naštą —mylėti gimtąją kalbą, ją gaivinti, ja rūpintis, užtikrinti jos ateitį.

Lietuvos Mokytojų Sąjūdžio Respublikinė taryba kreipiasi į visus Lietuvos mokytojus:

tegul visų mokomųjų dalykų pamokos drauge būna ir lietuvių kalbos pamokomis;

nepakęskime kalbos darkymo, skurdinimo, netaisyklingumo, svetimybių, keiksmažodžių;

neužsidarykime vien mokyklos sienose — reiklumas kalbai turi lydėti visuomenę kiekviename žingsnyje.

Tegul vėl „žydėdamas lūpose supasi žodis" (Just. Marcinkevičius).

Lietuvos Mokytojų Sąjūdžio Respublikinė taryba

REPLIKA

Kiek būsime nesiprausę?

Iš įvairių informacijos šaltinių, pasiekiančių mus, aišku: daugelio Lietuvos miestų ir rajonų gyventojai gavo talonus ir tualetiniam muilui.

O mes? Gal davėme įžadus vaikščioti nesiprausę? Gal tai rajono prekybininkų geranoriška akcija, siekianti priversti mus atgailauti už kažkokias nuodėmes? Deja, ji niekieno nesankcionuota ir daugeliui mūsų nepriimtina!

Todėl reikalaujame talonų ir tualetiniam muilui! Ir ne tik talonų, bet ir muilo (turime karčią patirtį su kava). Ir kuo greičiau, tuo geriau: iki Naujųjų metų dar du mėnesiai. Negi ir juos sutiksime murzini?

L. VIČIŪTĖ

Redaktorius Julius RAGELSKIS
Redakcinė kolegija: Birutė IŠNARAUSKIENĖ, Zenona JUREVIČIŪTĖ.

Rašyti mums: 235900, Tauragė, Pasienječių 3, Centrinė biblioteka, „MŪSŲ ŽINIOMS".
Spausdina Klaipėdos „Ryto" spaustuvės Tauragės skyriuje P. Žemgulio 11. Formatas A3. Tiražas — 4000 egz. Kaina 10 kap. Užsakymo Nr. 1876.